

LA VIDA SOCIAL

Els ajuntaments de Sarrià de Ter i Bordils han engegat campanyes per recaptar diners per a dos veïns d'aquests municipis que treballen a l'Àfrica com a missioners. Mossèn Albert Font, fill de Madremanya i amb família a Bordils, fa trenta-sis anys que és a Moçambic, mentre que mossèn Joaquim Bonmatí, de Sarrià, en fa vint-i-dos que viu al Camerun.

Sarrià i Bordils «omplen» pous africans

Els dos ajuntaments enviaran diners a uns missioners gironins que viuen a l'Àfrica

ROSER MANUEL-RIMBAU

■ **Sarrià de Ter / Bordils.**—Tots els regidors de l'Ajuntament de Bordils van estar d'acord a cedir part del sou que cobren pel seu càrrec al missioner gironí Albert Font —el germà del qual viu a Bordils— per tal que pugui millorar la qualitat de vida dels habitants de la parròquia de Changara, a Moçambic, on viu des de fa trenta-sis anys. Els cinc regidors del Grup Independent de Bordils (GIDB) cediran cada mes mil de les onze mil pessetes que cobren, la mateixa quantitat que cediran els quatre regidors del grup municipal de l'oposició, Convergència i Unió, que cobren sis mil pessetes al mes. Al cap de l'any, aquesta donació suposarà que faran arribar a mossèn Font 108.000 pessetes.

Aquesta iniciativa va néixer, segons explica l'alcalde del municipi, Albert Serrats, del desig de respondre d'alguna manera a la campanya per a la cessió del 0,7 del pressupost municipal a l'anomenat *Tercer Món*. «El nostre pressupost és molt reduït, així que ens ha semblat que aquesta és una bona manera d'ajudar mossèn Font i, a més, de fer una entrega directa i personal de l'ajut que l'Ajuntament de Bordils fa al *Tercer Món*», explica Serrats. L'alcalde no descarta que a partir de l'any vinent el pressupost reculli una partida d'aquest tipus.

L'Ajuntament té també la intenció de posar-se en contacte amb els organitzadors d'un concert en benefici de mossèn Font per tal que afegixin la donació dels regidors als diners que recaptin. El concert tindrà lloc el 4 de març al Teatre Municipal de Girona i serà ofert per l'orquestra Big Band de Girona. La recaptació s'utilitzarà per finançar la construcció d'un centre d'acolliment per a mainada, una mena d'internat que evitarà que els nens hagin de fer cada dia molts quilòmetres a peu per la selva per arribar a l'única escola que hi ha a la zona.

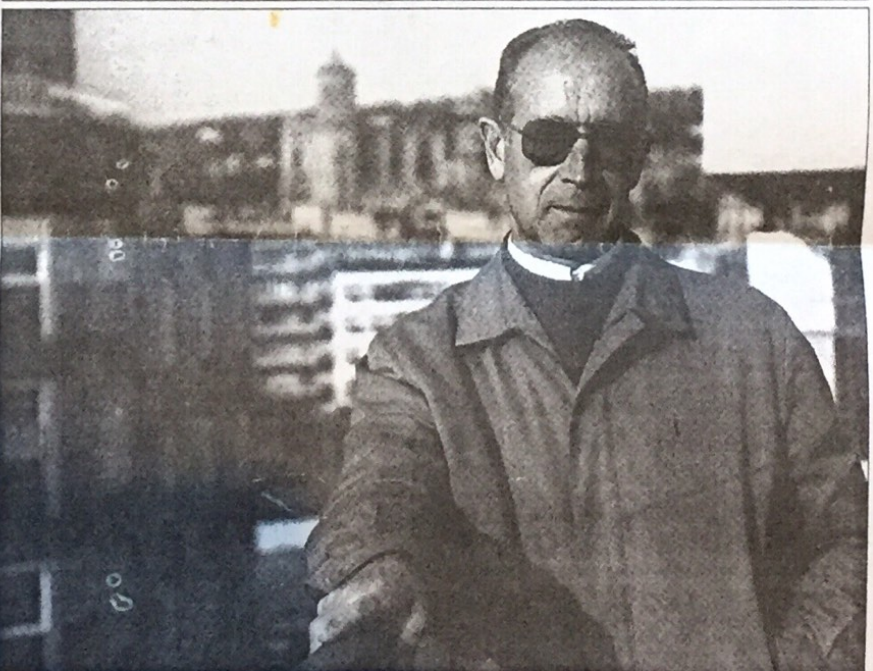
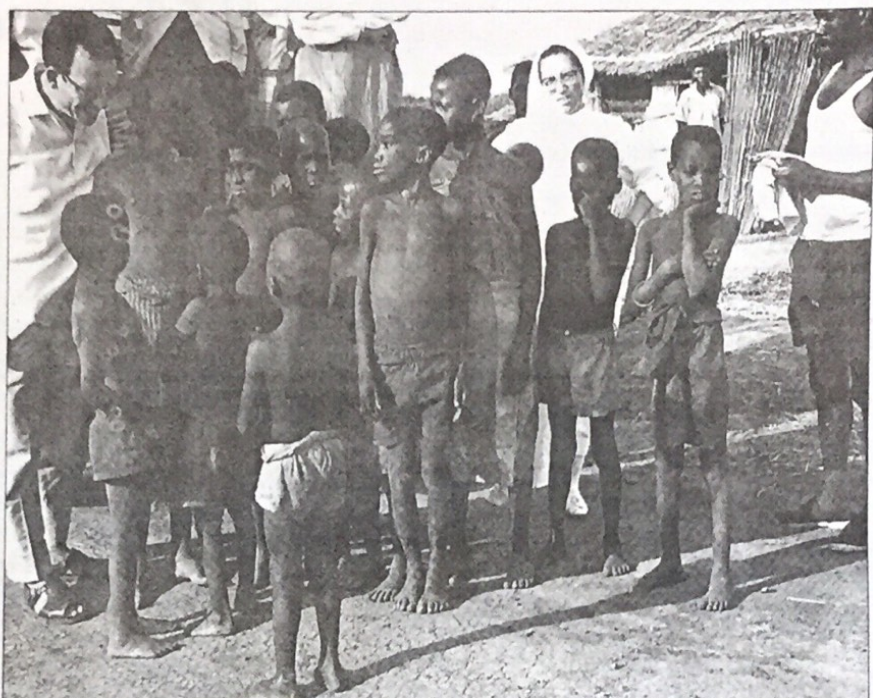
Vint-i-dos anys al Camerun

El Nadal de 1992, l'alcalde de Sarrià de Ter, Josep Turbau, va rebre una felicitació del missioner fill d'aquest poble Joaquim Bonmatí, que fa vint-i-dos anys que treballa al Camerun. En

la felicitació, Bonmatí li demanava que Sarrià col·laborés en la construcció de dos pous, molt necessaris en aquesta zona en l'època de sequera. L'Ajuntament, segons explica Turbau, va decidir fer una aportació, però va considerar que també seria bo que el poble s'impliqués en l'enviament d'ajuts. Per aquest motiu es van obrir comptes corrents en totes les entitats bancàries que tenen una oficina al municipi, però la iniciativa no va tenir gaire èxit. El consistori, llavors, va aprofitar l'edició de *pins* amb l'escut de Sarrià per vendre'ls al preu de mil pessetes cada un, amb la intenció d'enviar els diners que es recollissin a Akono, la sots-prefectura on hi ha la missió de Bonmatí. «La quantitat recollida —130.000 pessetes— no ens satisfia gaire, però assumeixo la meua responsabilitat, perquè potser no hem explicat suficientment on és el Camerun ni les condicions de vida dels veïns d'Akono», explica Turbau.

A aquests diners el consistori hi afegirà cent mil pessetes més i buscarà la manera més adient de fer-les arribar al pare Bonmatí. L'alcalde no descarta, ara, establir un lligam ferm entre Sarrià de Ter i alguns pobles d'Akono, però no creu que l'agermanament sigui la millor fórmula. «Estic convençut que culturalment nosaltres podem aprendre molt d'ells, però crec que les diferències en els nivells de vida dels dos pobles fan més adient una relació d'apadrinament que no una de germans», explica Turbau. L'alcalde afegeix que l'agermanament implica unes despeses en viatges que, en el cas d'Akono, és més necessari que s'emprin a cobrir necessitats més urgents.

Turbau no descarta continuar recaptant diners i recorda que durant l'anterior mandat l'equip de govern va proposar un agermanament, sense concretar amb qui ni si la ciutat seria o no d'un país subdesenvolupat. «En aquell moment la idea no va trobar suficient ressò perquè hi va haver qui va pensar que algunes entitats del poble deixarien de rebre uns diners necessaris. No descartem, però, que en el futur el 0,7 per cent del pressupost municipal es destini a ajudar els països que més ho necessiten», explica.

A dalt, mossèn Albert Font amb alguns nens de la parròquia de Changara, a Moçambic, en una imatge de fa uns anys. A baix, el pare Joaquim Bonmatí, que aquests dies ha estat a Girona. Fotos: FAMILIA FONT I LLUÍS ROMERO.

Una pell de boa com a regal per a l'alcalde

R. MANUEL-RIMBAU

■ El pare Joaquim Bonmatí —que aquests dies és a Girona— es va reunir dilluns amb l'alcalde de Sarrià de Ter, Josep Turbau, per parlar de les relacions que aquest municipi podria establir amb alguns dels quaranta-set pobles en els quals aquest missioner treballa. La urgència amb què Bonmatí va sortir del Camerun, provocada per problemes familiars, no va impedir-li portar la pell d'una boa de cinc metres com a regal per a Turbau.

El missioner viu en una zona del Camerun «en la qual es cultiva majoritàriament el cacau. El preu d'aquest producte ha baixat molt en els

últims temps, si abans el quilò es venia a 450 francs CFA —la moneda del Camerun—, ara el seu preu és de 150 francs CFA. «La gent ha passat de la pobresa a la misèria», explica Bonmatí. A això s'hi afegeix la primera devaluació de la moneda que ha patit el país en quaranta-tres anys, una devaluació que ha estat del cent per cent. Un dels primers efectes de la crisi és, segons explica Joaquim Bonmatí, la desescolarització dels nens. «Si abans el 99 per cent dels nens anaven a escola, ara un de cada tres no hi poden anar perquè els seus pares no poden pagar l'equivalent a dues mil pessetes l'any que costa por-

tar-los a un centre públic o les sis mil d'un de privat».

El primer blanc a Changara

Jaume Font, germà de mossèn Albert, explica que aquest va ser per última vegada a Catalunya aquesta tardor, per operar-se de la pròstata, una operació que els metges de Changara —que ja l'havien operat d'una hèrnia— no es van veure amb cor de fer-li. «Ens va costar molt convèncer-lo que havia de fer repòs, perquè només pensava a tornar cap allà. De fet, va començar el viatge abans d'hora, però es va haver de quedar a Madrid durant un mes perquè un cop va arribar a aquella ciutat es va trobar mala-

ment», explica.

Mossèn Albert va ser el primer blanc que va posar els peus a la parròquia de Changara, a la província de Tete (Moçambic), i hi va arribar quan tenia 27 anys. L'estranyesa que la seva presència va provocar en els habitants de la zona va fer que aquests s'amaguessin dins les seves barraques. Els primers que van accedir a parlar amb el mossèn van ser els nens, als quals Font va conquerir amb caramels. Ara parla tots els dialectes de la zona i, a més de la seva feina apostòlica, fa també de mestre i de pagès: quan visita Bordils s'emporta tantes llavors com pot per poder-les plantar allà.